

Arrest

nr. 224 468 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 januari 2017 om internationale bescherming. Op 27 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 november 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Trely, in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U woonde in Afghanistan steeds in uw dorp. U liep school tot de tweede graad. Vanaf uw tien of twaalf jaar bestudeerde u de Koran en werkte u tezelfdertijd in de bouw. U deed dit werk tot ongeveer twee jaar en twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Die laatste twee jaren voor uw vertrek werkte u als kok voor de organisatie AADA (Agency for Assistance and Development of Afghanistan) in Jalalabad.

Ongeveer vier à vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontving u een telefoontje van de taliban. U werd erop gewezen dat de organisatie AADA waarvoor u werkte een joods-christelijke organisatie was. Daarom moest u uw werk stopzetten en u bij de taliban aansluiten. U ging niet in op deze vraag en ongeveer twintig tot dertig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een tweede telefoontje van de taliban. Men wees u er deze keer op dat u niet ingegaan was op hun initiële vraag en u nu als christen werd beschouwd. Het gevolg hiervan is dat u zou gedood worden. Na deze tweede oproep kreeg u ook een bezoek van de taliban aan uw huis. De taliban kwamen binnen, maar u kon weglopen. Ze bedreigden uw moeder en vroegen naar u. U belde uw moeder nadien op en keerde terug naar huis aangezien de taliban weer waren vertrokken. Op een andere dag was u op weg naar huis toen u plots enkele mannen zag die op u zaten te wachten. U nam de benen en ze schoten op u, maar u werd niet geraakt. Hierdoor onder de indruk wachtte u enkele uren buiten en was u bang om naar huis te gaan. Uiteindelijk keerde u toch terug naar huis en informeerde u uw moeder over wat er was gebeurd. Uw moeder wist u te vertellen dat de taliban in de nacht een tweede keer naar uw huis waren gekomen. Ze zeiden tegen uw moeder dat u tot het christendom was bekeerd en u daarom gedood moest worden. Omdat u niet thuis was en de taliban u niet konden vinden, gebruikten ze geweld tegen uw moeder en uw vrouw. Uw moeder stelde voor dat u zou weggaan. U stemde in en ging naar het kantoor van uw werk. Daar sprak u met de directeur over uw problemen, maar hij kon niets voor u doen. U bleef nog vier à vijf dagen in het kantoor tot uw moeder een mensensmokkelaar naar u toe stuurde. U verliet uw land en was acht maanden onderweg naar België. Op 25 december 2016 arriveerde u in België en op 9 januari 2017 diende u een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: een taskara, twee omslagen, twee certificaten en twee documenten van uw werk bij AADA.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 februari 2018, hierna CGVS1, p.2; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 2 oktober 2018, hierna CGVS2, p.2,18), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel als werknemer van AADA gedurende twee jaar en twee maanden tot aan uw vertrek naar Europa. Ook maakte u niet aannemelijk tot aan uw vertrek in Chaparhar te hebben gewoond.

Allereerst moet er worden gewezen op uw zeer summiere kennis van de organisatie waarvoor u twee jaar en twee maanden actief was (CGVS1 p.10). U weet enkel te melden dat AADA medicijnen voorziet aan ziekenhuizen (CGVS1 p.15-16). Meer zelfs, gevraagd of de organisatie nog zaken deed, zegt u zelfs uitsluitend medicijnen (CGVS1 p.15). Nochtans is AADA over heel Afghanistan, maar zeker ook in Nangarhar met allerhande projecten bezig die zich toespitsen op voedselprogramma's, traumabegeleiding, en opleidingen voor vroedvrouwen en verpleegkundigen. Wanneer u zelf ook wordt uitgenodigd te vertellen wat u, behalve koken en leveren van medicijnen, weet over de organisatie waar u toch meer dan twee jaar zou hebben gewerkt, wijst u erop dat u slechts een kok was en dus niet betrokken was bij de activiteiten van de organisatie (CGVS1 p.15-16). Deze redenering kan evenwel niet verklaren waarom u niet meer zou kunnen vertellen over onder meer de opdrachten of activiteiten van uw werkgever (CGVS1 p.10). Ook heeft u er geen idee van waar het hoofdbureau van de organisatie gevestigd was en uitgenodigd wat meer informatie te geven over uw directeur genaamd S. K. (...) kunt u enkel kwijt dat hij niet zo oud was en zijn snor scheerde. Meer informatie blijkt u niet te hebben (CGVS1, p. 16). Van een kok moet zeker niet alle informatie over de organisatie of zijn bazen verwacht worden, toch mag wel aangenomen worden dat u over enige basisinformatie zou beschikken, te meer omdat u er toch meer dan twee jaar heeft gewerkt en deze organisatie de reden is waarom u

door de taliban vervolgd wordt in Afghanistan (CGVS1 p.14). Dat u zulke beperkte kennis aan de dag brengt over uw werkgever ondermijnt uw voorgehouden profiel dan ook sterk.

Verder is de wijze waarop u aan uw werk als kok voor AADA bent geraakt tevens opmerkelijk. U stelt dat uw moeder aan uw buurman, dokter N. (...), vertelde dat u uw werk in de bouwsector beu was en ze vroeg hem om u te helpen (CGVS1 p.15). Dokter N. (...) vroeg u of u kon koken en u antwoordde positief (CGVS1 p.15), waarna u via N. (...) de job als kok kreeg bij het AADA (CGVS1 p.15; CGVS2, p.7-8). Enige verdere screening, kandidaatstelling of voorgaande procedures waren niet nodig en ook het gegeven dat u nooit eerder als kok had gewerkt vormde schijnbaar geen belet voor uw aanwerving (CGVS1 p.15; CGVS2 p.7). U zegt dat er u geen enkele vraag werd gesteld alvorens u kon begonnen te werken bij AADA (CGVS2 p.7). Dit blijkt ook uit uw verklaring dat u, voordat u aan de slag ging bij de organisatie, geen enkele voorkennis over die organisatie had (CGVS1 p.15). Deze gang van zaken is niet aannemelijk zoals u ze aan het CGVS voorstelt. Dat een dergelijk organisatie zoals het AADA mensen in dienst neemt zonder enige vorm van screening of sollicitatie en louter en alleen op voorstelling van een derde, strookt namelijk niet met de informatie in het dossier. De bij het dossier toegevoegde info toont net aan dat AADA wel degelijk mensen via sollicitatie aanwerft, zelfs koks. Meer zelfs, voor de functie van kok eist de organisatie dat deze een diploma van de twaalfde graad moet hebben, samen met drie jaar relevante ervaring. U bent slechts geschoold tot de tweede graad en kon met enkel ervaring in de bouw geen enkele adelprijs neerleggen (CGVS1 p.5 & p.7).

Ook aan uw verklaringen omtrent de documenten, en de documenten zelf, die u voorlegt om uw tewerkstelling bij AADA aan te tonen kan niet worden voorbij gegaan. Het is namelijk merkwaardig dat u amper de reden kent waarom u zo'n appreciatiedocument hebt gekregen (CGVS1 p.20). U weet het gewoonweg niet, geeft u toe, en voegt er heel algemeen aan toe dat iemand zo'n document ontvangt wanneer hij goede prestaties krijgt. Verwacht mag worden dat u meer zou kunnen aanhalen waarom en wanneer u persoonlijk zo'n appreciatiebrief in handen hebt gekregen. Naast uw summiere kennis over deze documenten, dienen ook heel wat vragen worden gesteld bij de vorm en opmaak van deze documenten. Zo werd één document gedateerd op een ongeldige 31 februari 2015 (zie voorgelegd document nummer 4), en bevatten de documenten ook een aantal spellingsfouten waardoor de authenticiteit van deze documenten danig op de helling komt te staan (zie voorgelegde documenten 2 t/m 5). Zo kan verstaan worden dat een Afghaanse directeur het Engels niet perfect machtig is, toch is het uiterst vreemd dat er ook in de volledige benaming van AADA fouten zijn geslopen. Dat een directeur in zijn officiële brieven niet de correcte benaming gebruikt brengt de authenticiteit van deze documenten in het gedrang.

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u uw profiel als werknemer van AADA niet heeft aangetoond. Daarnaast heeft u uw recente verblijf tot voor uw komst naar Europa te Chaparhar ook niet aannemelijk gemaakt, want hoewel duidelijk is dat u bepaalde informatie over uw geboorteregio wel weet, is het merkwaardig dat u belangrijke informatie van de laatste jaren voor uw vertrek ontbreekt. Nochtans woonde u steeds in uw dorp Trely, in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, en benadrukt u nooit elders te hebben gewoond (CGVS1 p.4).

Zo is het vreemd dat u beweert dat u tijdens het incident waarbij een aanslag in een moskee plaatsvond in Dawlatzai werkte voor de organisatie AADA in Jalalabad en dat het incident een jaar voorafgaand uw vertrek gebeurde (CGVS1 p.9,21). Nochtans vond dit incident volgens de objectieve informatie in het dossier plaats in augustus 2012, terwijl u pas twee jaar en twee maanden vóór uw vertrek begon te werken voor AADA (CGVS1 p.10). Wetende dat u na acht maanden reizen aankwam in België op 25 december 2016, moet u dus ongeveer op 25 april 2016 zijn vertrokken uit Afghanistan. Op die manier is het dan ook niet geloofwaardig dat u op het moment van de aanslag op de moskee te Dawlatzai aan het werk was voor AADA. Wanneer u de open vraag wordt gesteld of u weet heeft van nog andere dronestrikes tijdens uw verblijf te Chaparhar haalt u een incident aan waarbij tien tot twaalf meisjes door een bom werden opgeblazen toen ze hout verzamelden (CGVS p.21). Dit incident is evenwel ook gedateerd want het gebeurde tevens in 2012. U weet zelf dat dit voorval van lang geleden dateert (CGVS1 p.21). U wordt bijgevolg gevraagd of u iets kan aanbrengen over incidenten die in de twee jaar voor uw vertrek zijn gebeurd (CGVS1 p.21). U antwoordt daarop dat u zich geen hoofdincidenten herinneren, en dat kleine incidenten elke dag gebeuren (CGVS1 p.21). Dit antwoord is opvallend aangezien de bij het dossier toegevoegde informatie aantoont dat er nochtans heel wat droneaanvallen en andere grote incidenten – vaak met de taliban en Daesh in een hoofdrol – gebeurden in die tijdsperiode in uw district. Sterker nog, amper enkele maanden voor uw vertrek werd de politie in uw eigen dorp van Triley nog aangevallen door de taliban. Tot slot heeft u nooit gehoord of er ooit een

drone was neergestort in uw regio (CGVS2 p.16). Dit gebeurde wel degelijk in november 2013 en was groot nieuws daar de taliban claimde dat ze het onbemande vliegtuigje eigenhandig hadden neergehaald. U weet wel dat er ooit een helikopter neerstortte nabij een schrijn, maar dat was reeds lang geleden (CGVS2 p.16). Dat u zich dit oude incident eerder herinnert dan het recente en gelijkaardige voorval is opmerkelijk. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat uw ontbrekende en oppervlakkige kennis over de regio van uw verblijf tijdens de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan blijft aanhouden.

Deze conclusie wordt bevestigd door uw uiterst merkwaardige verklaringen over de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan. Zo beweert u dat er in uw dorp geen stembureau voorzien was en dat mensen in uw regio niet gingen stemmen uit veiligheidsoverwegingen. Deze verklaringen staan in schril contrast met de informatie in het dossier dat aantoonde dat er net in uw eigenste dorp, namelijk in de school van Terelay (Trely), een stembureau voorzien was dat bovendien ook geopend was op de dag van de presidentsverkiezingen. Dat dit u allemaal zou zijn ontgaan, woonachtig in Triley zelf, is weinig geloofwaardig.

Naast uw beperkte verklaringen over voorbeelden van incidenten die in Chaparhar plaatsvonden voor uw vertrek, dient er te worden gewezen op uw beperkte kennis over de taliban en Daesh in Chaparhar, de jaren voor uw vertrek. U bent uiterst vaag over de opkomst en activiteiten van Daesh in uw eigen district (CGVS1 p.9). Zo kunt u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS zelfs niet consequent bevestigen of Daesh actief was in uw regio of niet (CGVS1 p.9). U haalt aan dat Daesh en de taliban tegen elkaar vochten, terwijl u ook beweert niet te weten of Daesh actief was in uw regio en/of deze groepering er gevestigd was. Frappant genoeg beweert u zelfs dat de taliban en Daesh hetzelfde zijn (CGVS2 p.13). U slaagt er niet in het verschil tussen beide groepen te definiëren, u weet alleen dat ze lange baarden en wapens hebben en dat de ene witte en de andere een zwarte vlag heeft (CGVS1 p.9; CGVS2 p.13). U weet wel dat beide groeperingen veel tegen elkaar vochten (CGVS2 p.13). Wanneer u dan wordt gevraagd naar voorbeelden van incidenten die er tussen de taliban en Daesh gebeurden in uw district toen u er nog woonde, kan u geen enkel aanhalen (CGVS2 p.13). Nochtans toont de objectieve info waarover het CGVS beschikt dat er vele gevechten en incidenten tussen beide groepen plaatsvonden in de periode voor uw vertrek. Zoals gezegd haalt u bovendien zelf ook aan dat ze veel met elkaar vochten (CGVS1 p.9; CGVS2 p.13). In die zin is het niet aannemelijk dat u niets meer over de clashes tussen de taliban en Daesh kan vertellen. Het enige wat u kan bedenken is dat er een zelfmoordaanslag plaatsvond in een moskee te Dawlatzai (CGVS1 p.9). U weet evenwel niet wie er verantwoordelijk was en het is niet duidelijk hoe deze aanslag dan een voorbeeld is van een incident tussen de taliban en Daesh (CGVS1 p.9). Daarenboven dateert het door u beschreven incident van augustus 2012, en wetende dat Daesh pas in het midden van 2014 in Afghanistan opdook is het vreemd dat u dit incident linkt aan Daesh. U kan evenmin voorbeelden aangeven van dorpen die in handen vielen van Daesh (CGVS2 p.14). U spreekt hierbij enkel over een dorp Zgho waar Daesh de macht zou hebben gegrepen, maar de info waarover het CGVS beschikt spreekt over verschillende dorpen van Chaparhar die onder de controle van Daesh kwamen en al dan niet later opnieuw in handen van de taliban vielen. Hierbij aansluitend is het ook opmerkelijk dat u niets heeft gemerkt van een staakt-het-vuren tussen de taliban en Daesh voor uw vertrek (CGVS2 p.14). Nochtans was er ongeveer een half jaar voor uw vertrek een maandlange pauze in de gevechten in uw district. Het mag duidelijk zijn dat uw kennis over beide prominent aanwezige en beruchte groepen in Chaparhar niet die van enig andere Afghaan overtreft. Bijgevolg heeft u opnieuw ernstige twijfels gezaaid over uw vermeende recentelijke verblijf te Chaparhar tot net voor uw vertrek uit Afghanistan.

Diezelfde conclusie kan gemaakt worden wanneer u wordt gevraagd wat de mening is van de taliban in Chaparhar wat betreft de cultivatie van papaver (CGVS2 p.8-9). U weet dat de taliban soms de cultivatie van papaver dulden maar soms ook verboden (CGVS2 p.8). Op de vraag waarvan dat dan afhangt moet u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS2 p.8-9). De reden waarom de taliban dat doen is u aanvankelijk ook onbekend, maar na een derde herhaling van de vraag komt u toch tot de vaststelling dat de taliban het als 'haram' beschouwen (CGVS2 p.9). Waarom ze niet consequent zijn in hun beleid blijft voor u echter een vraagteken (CGVS2 p.9). Dat u er zulke beperkte informatie over heeft is opmerkelijk daar ongetwijfeld vele mensen en boeren afhankelijk van het populaire gewas dat papaver in uw district is. Het inkomen van deze mensen hangt er immers voor een groot deel van af en wanneer het wordt vernietigd zou dit zeker een grote impact hebben op de mensen en de gemeenschap. Ten slotte valt op dat u ook geen idee heeft van wat de mening van de overheid en Daesh is over de cultivatie van papaver (CGVS2 p.9). U, die heel uw leven in het rurale Chaparhar woonde, die werkzaam was op verschillende plekken in uw regio en die elke week naar de markt in het

districtscentrum trok, zou er toch beter van op de hoogte moeten zijn, te meer daar dit beleid een directe en grote invloed heeft op de mensen rondom u (CGVS1 p.4; CGVS2 p.4,11,17).

De vaststelling dat u niet eerlijk bent over uw verblijfplaatsen alvorens u uit Afghanistan vertrok wordt verder versterkt door uw antwoorden op de vragen naar prominente figuren in uw district die in de laatste jaren voor uw vertrek aanwezig waren in uw regio. Dat u enkele districtshoofden van Chaparhar correct kunt benoemen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk (CGVS2 p.15,17). Zo weet u niet wie op het moment van uw vertrek het districtshoofd van de taliban van uw district was (CGVS2 p.15). Ook is het opmerkelijk dat u geen info kunt geven over een aanval op Haji Sidiq Dawlatzai toen hij districtshoofd was (CGVS2p.17). Nochtans werd Haji Sidiq in september 2012 getroffen door een bembom. De recente commandanten van de tegen elkaar strijdende partijen van de taliban en Daesh te Chaparhar zijn u evenzeer onbekend. Op de vraag of u commandanten van Daesh kent antwoordt u ontkennend (CGVS2 p.13). Dat blijkt inderdaad het geval te zijn wanneer u verschillende namen van Daesh-commandanten worden opgenoemd. Zo zijn de Daesh-commandanten Mullah Naeem en Sheikh Maqbool, ook gekend als Shahidullah Shahid, u onbekend (CGVS2 p.14-15). U heeft ook geen kennis van Ghulam Farooq of Mir Wais als commandanten van Daesh (CGVS1 p.21-22). Van prominente talibanleden kent u enkele E. (...) die samen met dokter N. (...), F. (...) en nog twee andere talibs werden gedood door een drone (CGVS2 p.13). Er moet echter worden bemerkt dat het tijdstip van dit incident waarbij deze talibs omkwamen reeds dateert van vier à vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS2 p.13). De vaststelling dat u de andere talibancommandanten die u worden voorgelegd, en die in Chaparhar opereerden recentelijk voor uw vertrek, niet herkent bevestigt opnieuw het vermoeden dat u niet eerlijk bent over uw verblijfplaats voor uw komst naar Europa. De namen van de talibancommandanten Adel, Mohammad Hakim, Maulvi Ilham, Jahadyar, Moula Aziz en Selab zijn u allen vreemd (CGVS1 p.10; CGVS2 p.13-16). Hetzelfde geldt voor de befaamde talibanleider Sayed Esmatullah Asem (CGVS2 p.17). Een commandant genaamd Maulvi/Malawi Ismail kent u schijnbaar wel (CGVS2 p.15). U haalt zelfs aan dat u gehoord heeft dat deze persoon zou zijn gedood door een drone naar aanleiding van een ontvoering van een Chinese staatsburger die hij naar het dorp Shraib zou hebben gebracht (CGVS2 p.15). Anderen zouden zijn dood dan weer ontkend hebben, zegt u. Vreemd is echter dat daar uw informatie over deze persoon alsook over de niet zo alledaagse ontvoering stopt. U weet niet wat er met die Chinese burger is gebeurd, wanneer dit is gebeurd en of Ismail bij de taliban of Daesh behoorde (CGVS2 p.15), toch geen onbelangrijke achtergrond informatie indien zo'n geruchten de ronde deden. Bovendien toont informatie in het dossier net aan dat Maulvi/Malawi Ismail gedood werd tijdens een gevecht tussen de taliban en Daesh, en dus allerminst door een drone zoals u beweert.

In het licht van uw verklaringen dat u elke maandag naar de markt in het districtscenter ging en waarbij u dorpen passeerde en dingen te weten kwam is de vaststelling dat u zo slecht bent geïnformeerd des te opvallender (CGVS2 p.4,17). De thema's van Daesh, van de taliban en de daarmee gaande onveiligheid moeten voor u en de andere mensen ongetwijfeld een onderwerp van gesprek zijn geweest. In dit opzicht zou u toch beter geïnformeerd mogen zijn over de incidenten en prominente figuren die uw regio rijk was in de laatste jaren voor uw vertrek uit Chaparhar.

Uw oppervlakkige en ontbrekende kennis over belangrijke gebeurtenissen, personen en papavercultivatiebeleid in uw eigen district kunnen het CGVS niet overtuigen van uw recente verblijf in Chaparhar tot voor uw komst naar België. U kreeg tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS (d.d. 2 oktober 2018) de mogelijkheid om zelf informatie aan te brengen om uw verklaarde verblijf aannemelijk te maken. U bleek daar niet toe in staat. U bracht geen enkel nieuw element aan om uw beweringen aan te tonen en bevestigt bovendien nogmaals dat u heel uw leven in Trely heeft gewoond en geen enkele nacht zonder uw familie en buiten uw dorp zou hebben gespendeerd (CGVS2 p.18). U zou als inwoner van Chaparhar die er heel zijn leven doorbracht tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en die vaak in contact kwam met anderen, meer kennis over uw herkomstregio moeten kunnen aantonen. De vaststelling dat u dit niet kan haalt het geloof in uw verklaarde recente verblijf onderuit.

Op het eind van uw eerste onderhoud bij het CGVS wijst u opeens op communicatieproblemen tussen u en de tolk. U zou de tolk niet voor 100 procent hebben begrepen (CGVS1 p.23). Ook uw advocaat verwijst daarnaar in haar schrijven op d.d. 21/02/2018, die bijkomend aanhaalt dat de tolk te stil sprak. Betreffende uw stelling dat u de tolk onvoldoende verstond dient er te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het eerste onderhoud duidelijk de rol van de tolk kreeg uitgelegd, u gevraagd werd of u de tolk goed begreep en u verduidelijkt werd dat communicatieproblemen onmiddellijk gemeld dienden te worden. U bevestigde toen dat u de tolk goed verstond (CGVS1 p.2). Gedurende het gehele onderhoud, dat vier uur duurde, maakte u geen enkele melding van een probleem met de tolk. Integendeel, het is de

tolk die u tijdens het onderhoud net aanmaande duidelijker te spreken (CGVS1 p. 12) waarna u dit deed. Evenmin maakte u van dat moment gebruik om eventuele wederzijdse communicatieproblemen te melden. Ook uit uw logische en goed geformuleerde antwoorden kan allerminst afgeleid worden dat u slechts flarden van de gestelde vragen zou hebben begrepen. Er moet dan ook besloten worden dat met uw verklaringen de tolk niet goed te hebben begrepen geen rekening kan worden gehouden in de beoordeling. Tijdens uw tweede onderhoud heeft u op geen enkel moment communicatieproblemen aangehaald.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Trely in het district Chaparhar gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Chaparhar, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan

worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd op de zetel van het CGVS tijdens het eerste (d.d. 19 februari 2018) en tweede persoonlijk onderhoud (d.d. 2 oktober 2018) nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recentelijke verblijf te Chaparhar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS1 p.22; CGVS2 p.18). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS2 p.18). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Chaparhar (CGVS2 p.18).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Chaparhar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De documenten van AADA werden eerder reeds aangehaald in het kader van uw ongeloofwaardige verklaringen, inzake uw werkervaringen. Uw taskara vormt louter een bewijs van identiteit en kan uw

recent verblijf in Chaparhar tot net voor uw vertrek uit Afghanistan niet aantonen. De brief van de dorpsoudsten waarin wordt bevestigd door de stamouderen dat u met uw gezin in Triley woonde, kan dit evenmin. Er moet worden opgemerkt dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen van uw zoon A. (...). Op die manier moet de bewijskracht van dit document in dit licht worden gezien. Dergelijke documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardige verblijfssituatie te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de herkomst van een Afghaanse asielzoeker. De twee enveloppen bewijzen enkel dat u documenten werden verstuurd vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4, eerste, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij herhaalt de door hem aangevoerde vrees, verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en toetst zijn problemen en situatie aan de in deze definitie opgenomen elementen.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat zich communicatieproblemen voordeden tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij betoogt:

“Het is onbegrijpelijk dat deze opmerking van verzoeker zomaar aan de kant wordt geschoven, gezien de impact die het communicatieprobleem heeft op de verdere procedure.

Verzoeker kon weliswaar vroeger aangeven dat hij de tolk niet steeds verstond, maar hij had niet begrepen dat hij dit kon doen. Eveneens merkt verzoeker op dat het hem zelfs niet werd gevraagd of hij de tolk goed verstond. Hij durfde er alvast niets over zeggen omdat hij geen problemen wou.

In de notities van het gehoorverslag valt wel te lezen dat verzoeker steeds kan aangeven moest hij iets niet begrijpen.

“Begrijp je de tolk goed? Ja.

Indien u iets niet begrijpt, zeker aangeven.

Tot nu toe, heeft u alles begrepen?” (administratief dossier van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2018, p. 2-3)

Het is echter niet duidelijk wat verweerster hiermee bedoelt. Uit de bewoording blijkt eerder dat verzoeker een verduidelijking kan vragen over een vraag die hij niet begrijpt, dan dat hij kan aangeven dat hij de tolk in het algemeen niet goed verstaat.

Bovendien worden de vragen gesteld voordat het verhoor echt aanvat en de persoonlijke vragen worden gesteld. Afgaande van de notities van het gehoorverslag heeft de tolk op dat ogenblik nog geen gedetailleerde vragen moeten vertalen.

Verweerster haalt aan dat verzoeker geen enkele melding heeft gedaan van een eventueel communicatieprobleem en dat hij steeds logische en goed geformuleerde antwoorden gaf. Omwille hiervan kan niet afgeleid worden dat verzoeker slechts flarden van vragen heeft begrepen.

In deze beoordeling gaat verweerster helemaal de mist in. Verzoeker heeft niet gezegd dat hij de tolk nooit begreep, maar wel dat hij moeite had om de tolk 100% te begrijpen. Verzoeker kan perfect logische en goed geformuleerde antwoorden geven als hij slechts flarden heeft opgevangen van de vragen, maar dit is uiteraard niet in zijn voordeel. Doordat hij de tolk slechts deels begreep, miste hij nuances in de vragen en had hij geen goed besef van wat er juist van hem werd verwacht. Hiermee worden zijn rechten van de verdediging geschonden omdat hij geen volledige antwoorden kon geven.

Uit het gehoorverslag komt duidelijk naar voor dat verzoeker en de protection officer mekaar niet altijd begrepen. Het kan eveneens in vraag worden gesteld of de protection officer en de tolk mekaar wel goed begrepen, want de kwaliteit van de notities is niet altijd even goed.

(...)

(administratief dossier van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2018, p. 8, 9, 21, verzoeker zet vet)

Bovendien mag de inferieure machtspositie van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet vergeten worden. Zijn leven en zijn toekomst worden tijdens een verzoek om internationale bescherming in de handen van de Belgische staat gelegd. Het kan daarom niet verbazen dat verzoeker niet moeilijk durfde te doen over de communicatie met de tolk, aangezien hij dankbaar was dat zijn verhaal werd gehoord."

Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting omtrent de medewerkingsplicht en verwijt de commissaris-generaal dat deze twee zaken door elkaar haalt. Dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet gelooft, betekent volgens verzoeker niet dat hij niet heeft meegewerkt.

"De medewerkingsplicht houdt niet in dat verweerster de verklaringen van verzoeker moet geloven. De medewerkingsplicht betekent enkel dat verzoeker alle elementen moet verschaffen opdat verweerster het verzoek om internationale bescherming kan beoordelen.

Verzoeker volhardt naar aanleiding van zijn asielaanvraag in de meest duidelijke bewoordingen dat hij wel degelijk, tot kort voor zijn vertrek, verbleef in het dorp Trelie in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Dat verzoeker afkomstig is uit deze regio, betwijfelt verweerster niet (stuk 1, p.3)."

Verzoeker stelt dat hij weldegelijk heeft meegewerkt en duidelijkheid heeft verschaft over zijn recent verblijf in Afghanistan.

Met betrekking tot de aanslag op de moskee in Dawlatzai, betoogt verzoeker:

"Wat betreft de aanslag op de moskee in Dawlatzai merkt verzoeker op dat er een misverstand is gebeurd. Er zijn twee incidenten geweest in de moskee. De aanslag waarover verweerster in de bestreden beslissing spreekt, is een incident van 2012, maar verzoeker had het tijdens zijn persoonlijk onderhoud over een aanslag van 2 à 3 jaar geleden. Uit het gehoorverslag blijkt trouwens dat de vragen van de protection officer niet concreet genoeg waren waardoor er gemakkelijk misverstanden kunnen ontstaan.

Verzoeker gaf ook toe dat hij niet zeker was over de data. Op zich is dit niet verwonderlijk en kan niet verwacht worden dat iemand die in oorlogsgebied woont elk incident zal onthouden. Verzoeker zei dat er dagelijks verschillende incidenten gebeurden.

(...)

(administratief dossier van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2018, p. 9-21, verzoeker zet vet)

Deze verklaringen moeten bovendien gelezen worden in het licht van de communicatieproblemen tussen de tolk en verzoeker."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Ook inzake de droneaanvallen en het aantal incidenten de voorbije jaren zijn er heel wat misverstanden. Verweerster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd of verzoeker weet heeft van droneaanvallen, maar stelde de open vraag of verzoeker zich grote incidenten herinnert. Toen verzoeker nog in zijn dorp was, zijn er geen grote incidenten gebeurd. Er was wel een keer een aanval met een drone waarbij 5 à 6 personen zijn omgekomen.

Tijdens zijn beide persoonlijke onderhouds liet verzoeker geregeld vallen dat er aanslagen met drones gebeurden."

Aangaande de laatste presidentsverkiezingen, stelt verzoeker:

“De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de laatste presidentsverkiezing zijn foutief begrepen door verweerster. Verweerster stelt dat verzoeker heeft gezegd dat niemand is gaan stemmen uit veiligheidsoverwegingen en trekt hieruit verkeerdelijk de conclusie dat verzoeker gezegd zou hebben dat er geen stembureau in zijn dorp was. Dit is niet wat verzoeker heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij zei inderdaad dat mensen niet durfden te gaan stemmen uit schrik voor de taliban. Dat verzoeker zei dat dat mensen niet konden gaan stemmen kan niet letterlijk geïnterpreteerd worden als een gebrek aan stembureaus. Verzoeker wijst hiermee naar de schrik van de burgers om te gaan stemmen door de dreiging van de taliban.”

Inzake de in de regio aanwezige groeperingen, voert verzoeker het volgende aan:

“Over de aanwezigheid van de terreurbewegingen de taliban en Daesh verzoeker, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, wel veel informatie gegeven. Verweerster vindt het ‘frappant’ dat verzoeker beweerde dat de taliban en Daesh hetzelfde zijn. Uiteraard meent hij dit niet, aangezien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de twee terreurbewegingen wel kon onderscheiden. De reden dat verzoeker deze uitspraak deed, is omdat ze hetzelfde doen, namelijk de bevolking terroriseren.”

Betreffende de cultivatie van papaver, verklaart verzoeker:

“Wanneer de cultivatie van papaver ter sprake komt en het standpunt van de taliban en Daesh blijft verzoeker het antwoord schuldig, omdat hij geen inzicht heeft in de beweegredenen van beide terreurbewegingen. Dit is, voor een normale burger, niet verwonderlijk.

(...)

(administratief dossier van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 8-9)

Toch verwacht verweerster dat verzoeker meer moet weten. Ze vindt dat de aanwezigheid van Daesh en de Taliban en de daarmee gaande onveiligheid een “onderwerp van gesprek” (stuk 1, p. 5) moet zijn geweest. Voor verzoeker was dit niet het geval. Hij werkte niet voor de taliban en had er evenmin connecties mee. Wanneer hij naar de markt ging in het districtscentrum was dit simpelweg om boodschappen te doen. Verzoeker hield zich duidelijk afzijdig en probeerde zijn leven zo normaal mogelijk te leiden.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij heel zijn leven in hetzelfde dorp Trelie heeft gewoond. Toch twijfelt verweerster hieraan omdat verzoeker op vraag van de protection officer zelf geen andere informatie kon aanbrengen om zijn verblijf aannemelijk te maken.

Dit is een open vraag die zeer moeilijk te beantwoorden is door iemand die zijn hele leven in hetzelfde dorp heeft gewoond en er in totaal 8 uur over heeft verteld in 2 interviews. Het is voor verzoeker niet duidelijk wat hij nog bijkomend kan vertellen.

(...)

(administratief dossier van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 18, verzoeker zet vet)

Verweerster deed overduidelijk aan ‘cherry-picking’ wat betreft de verklaringen van de verzoeker. Verzoeker kan alleen maar betreuren dat verweerster volhardt in onzorgvuldigheden en in haar hardnekkige pogingen om fouten te vinden in het verhaal van verzoeker. Verweerster komt tot haar conclusies door een zeer selectieve lezing van de gehoorverslagen. Verzoeker heeft nooit zaken willen achterhouden of geweigerd duidelijkheid te verschaffen over zijn afkomst.”

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn tewerkstelling voor de organisatie “Agency for Assistance and Development of Afghanistan” (hierna: AADA). Ook hier volhardt hij in zijn verklaringen. Verzoeker benadrukt tijdens zijn beide interviews dezelfde verklaringen te hebben afgelegd over zijn dagelijkse taken en zijn manier van aanwerving.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij verwijt de commissaris-generaal onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn specifieke risicoprofiel. De taliban bedreigden hem wegens zijn tewerkstelling bij een joods-christelijke organisatie en verzoeker loopt bijkomend risico door zijn verblijf in België.

Na een uiteenzetting van de artikelen 49/3 en 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet gaat verzoeker in dit kader vooreerst in op zijn tewerkstelling en betoogt hij als volgt:

“De taliban bedreigde verzoeker wegens zijn tewerkstelling bij AADA, waarvan ze beweerde dat het een ‘joods-christelijke’ organisatie is.

Het hoeft niet te verwonderen dat de taliban zich keerde tegen de organisatie. De bestuursleden van AADA zijn personen met een zeer internationaal profiel. Ze hebben allemaal een opleiding aan een niet-Afghaanse universiteit gevolgd of een tewerkstelling in een internationale organisatie op hun palmares staan.

Daarnaast is het een organisatie die zich uitsluitend bezig houdt met gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

Dit zijn twee kenmerken die volgens EASO een risico met zich meebrengen. Het is immers een uiting van een politieke mening die ingaat tegen de overtuiging van de taliban.

(...)

De tewerkstelling bij verzoeker bij AADA wordt gezien als een uiting van zijn steun aan waarden waartegen de taliban zich verzet.”

Vervolgens vestigt verzoeker de nadruk op zijn langdurig verblijf in het Westen. Daarbij doet hij het volgende gelden:

“De procedure van verzoeker loopt bijna twee jaar. Zijn langdurige ononderbroken verblijf in België, in combinatie met zijn tewerkstelling in Afghanistan, bezorgen hem een risicoprofiel.

Het is immers een teken dat verzoeker de islamitische waarden van de taliban niet aanhangt.

(...)

In de bestreden beslissing werd op geen enkele manier op basis van het risicoprofiel van verzoeker gemotiveerd.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij is van mening dat hij, gelet op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder deze in de provincie Nangarhar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en woonde in het district Charparhar in de provincie Nangarhar.

Verzoeker wijst op twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en betoogt als volgt:

“Wanneer verweerster niet twijfelt aan de herkomst van verzoeker uit Afghanistan en aan zijn nationaliteit, dan moet ze steeds de voorwaarden van artikel 48/5, §3 VW onderzoeken. Verweerster moet steeds onderzoeken en voorstellen in welk deel van het land verzoeker een intern vluchtalternatief heeft. Verzoeker moet immers op een veilige en legale manier kunnen terugkeren naar dat deel van Afghanistan en hij moet er de mogelijkheid hebben om er zich te vestigen.

(...)

Aangezien verweerster de voorwaarden van artikel 48/5, §3 VW niet heeft onderzocht en dus geen intern vluchtalternatief heeft voorgesteld, moet de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker worden beoordeeld.

Verweerster twijfelt niet aan de herkomst van verzoeker uit dorp Trelie in het district Charparhar in de provincie Nangarhar.

Het district Charparhar kent een grote aanwezigheid van verschillende terreurbewegingen, waaronder de taliban en IS. Geregeld zijn er zware gevechten die een groot aantal burgerslachtoffers eisen.

(...)

De eigen onderzoeksdienst van verweerster, CEDOCA, omschrijft de regio van herkomst van verzoeker als een regio waar de veiligheidssituatie dermate is verslechterd door de aanwezigheid van verschillende militante groeperingen.

(...)

In het rapport van juni 2018 heeft EASO de veiligheidssituatie in Afghanistan omschreven. In het rapport biedt EASO een richtlijn aan de Europese lidstaten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming door Afghaanse burgers.

EASO bevestigt het permanente veiligheidsgevaar voor de burgers in gans het land, maar het erkent tegelijkertijd de grote regionale verschillen. In sommige regio's is de mate van het willekeurige geweld zo hoog dat burgers uit die regio slechts een aantal individuele redenen moeten aantonen opdat ze in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming. De provincie Nangarhar wordt door het EASO beschouwd als een uitermate gevaarlijke provincie door het hoge aantal burgerslachtoffers.

(...)

De vijandigheden tussen de Taliban en Islamitische Staat (hierna: IS) bedreigen de veiligheid van de burgers. Beide terreurbewegingen trachten hun machtspositie te verstevigen waardoor ze de stabiliteit in de regio ondermijnen.

(...)

Het is voornamelijk IS die zijn macht in het oosten van het land probeert te bestendigen. Daarom pleegt ze aanslagen met de regelmaat van de klok.

(...)

Het aanhoudende conflict in en rond de provincie doet veel mensen vluchten. Nangarhar heeft de voorbije jaren reeds meer dan honderdduizend burgers opgevangen. Deze bevolkingsaan groei zet de absorptiecapaciteit en de voorzieningen in de provincie onder druk. De humanitaire situatie is zo ernstig geworden dat 70% van de families in voedselonzekerheid leeft.

(...)"

Verzoeker gaat voorts in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Hij betoogt hieromtrent:

"De veiligheidssituatie is in Afghanistan, anno 2018, nog steeds zeer precair te noemen. Sinds de terugtrekking van de internationale troepen in 2014 is het gewapend conflict duurzaam verhevigd.

(...)

Uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 11 september 2018, blijkt immers een stijging van het geweld in geheel Afghanistan (Stuk 12, European Country of Origin Information Network, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", 11 september 2018, te consulteren op: <https://www.ecoi.net/en/countries/afghanistan/featured-topics/general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul/>, verzoeker zet vet)

(...)

Nochtans lijkt uit het gebrek aan (inter)nationale verslaggeving dat de situatie wel is verbeterd. Dit gebrek is te wijten aan de jarenlange onveranderlijke gewelddadigheid van het conflict. Uiteraard creëert dit een vertekend beeld, want er kan moeilijk beweerd worden dat het land veilig is.

Alleen al van januari 2018 tot november 2018 zijn er 25 282 veiligheidsincidenten geregistreerd. (Stuk 13, International NGO Safety organisation, Afghanistan Context analysis, geldig op 20 december 2018, te consulteren op: <https://ngosafety.org/country/afghanistan>)

(...)

Ook al kenmerkt het conflict in Afghanistan zich door grote regionale geschillen, concludeert het UNHCR in zijn recente "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018 dat desondanks de situatie in gans het land blijft verslechteren. Er is sprake van een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij het land een impasse heeft bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen.

(...)

Hiermee treedt het UNHCR de beoordeling bij van het European Asylum Support Office (hierna: EASO). Zij oordeelde reeds in haar rapport van juni 2018 dat de huidige situatie in Afghanistan te kwalificeren valt als "intern gewapend conflict", zoals bedoeld in artikel 15(c) Kwalificatierichtlijn.

(...)

Een recent militair rapport dat uitgegeven werd door de VS geeft aan dat er in Afghanistan, op het terrein, geen vooruitgang wordt geboekt en dat de dodelijke aanvallen gewoon verdergaan.

(...)

Een van de grootste oorzaken van de precaire veiligheidssituatie is de concurrentie tussen de Taliban, de Islamitische Staat en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen te domineren.

Het geweld wordt door de 3 partijen opgedreven in de hoop om de impasse te doorbreken in het eigen voordeel.

(...)

De Taliban heeft volgens het UNHCR nog steeds de macht over meer dan 40% van alle districten in het land. In april 2018 heeft de Taliban een nieuw offensief gelanceerd waarmee ze haar blijvende aanwezigheid en haar continue bedreiging toont. Ze toont met veel machtsvertoon dat het niet inboet aan invloed of aan kracht. Haar macht is alweer toegenomen en dit maakt ze duidelijke door haar aanslagen op te drijven en Afghanistan blijvend te terroriseren.

De overheid slaagt er echter niet in om vredesonderhandelingen op te starten en te voeren met de Taliban.

(...)

Het stijgend aantal burgerslachtoffers in Afghanistan is ook te wijten aan de opkomst van Islamitische Staat.

(...)

Islamitische Staat toont zich weerbaar en tracht zijn machtspositie te bestendigen.

(...)

Zijn aanwezigheid bedreigt de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie en vormt bijgevolg een bijkomende motivatie voor meer behoedzaamheid in de beoordeling van het veiligheidsrisico. Islamitische Staat zet namelijk de huidige machtsverdeling onder druk, waardoor het zijn aanvallen in eerste instantie richt tot de Taliban die de grootste hindernis vormt voor de oprichting van een Kalifaat.

(...)

De concurrentie tussen beide terreurbewegingen heeft een brute spiraal van geweld ontketend dat het vredesproces belemmert, en de leefbaarheid voor de burgers in de regio aanzienlijk doet verminderen.

(...)

Helaas eist deze toenemende rivaliteit voornamelijk haar tol van de burgers. Volgens UNAMA is het gebruik van geïmproviseerde bommen de aanleiding voor de sterke stijging in het willekeurige geweld. Volgens de Verenigde Naties zijn de eerste 6 maanden van 2018 de meest dodelijke geweest sinds de organisatie de balans is beginnen bijhouden vanaf 2009 en is in de voorbije maanden is het aantal burgerslachtoffers met 46% gestegen in vergelijking met vorig jaar.

(...)

De problematische veiligheidssituatie weerspiegelt zich bovendien in het feit dat de Belgische autoriteiten 'special forces' naar Afghanistan zullen sturen. Dit komt bovenop het jarenlange en onveranderlijke advies van de Belgische diplomatie dat alle reizen naar Afghanistan ten zeerste afraadt.

(...)

Door verzoeker terug te sturen naar Afghanistan zou hij, gelet op de huidige veiligheidssituatie, een groot risico op schade lopen.

Daarnaast loopt verzoeker een bijkomend risico door zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker is reeds 2 jaar in België. In zijn rapport van juni 2018 heeft EASO in juni 2018 een risicoperceptie gemaakt over de veiligheidssituatie in Afghanistan omdat het conflict doelgericht geweld gebruikt tegen bepaalde groepen van personen.

(...)

Verzoeker loopt volgens dit rapport een aanzienlijk risico om slachtoffer te worden van het conflict. Terugkerende personen, namelijk personen die een bepaalde periode in West-Europa hebben verbleven, vormen een risicogroep die in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus.

(...)

Het mag bovendien niet vergeten worden dat verzoeker in Afghanistan reeds werd geïnterviewd omdat hij ervan beschuldigd werd te heulen met de vijand.

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensionwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. Deze is nochtans dringend.

(...)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensionwaardige

behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Internationale bescherming dringt zich op, verzoeker wil er dan ook op aandringen dat een definitieve beslissing wordt genomen in zijn dossier. Op zijn minst staat inmiddels vast dat hij afkomstig is uit oorlogsgebied.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden algemene landeninformatie en een aantal persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 3-25) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 14 mei 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bijkomende landeninformatie neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Nangarhar in het bijzonder (stukken 26-30).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het eerste middel is in deze mate niet ontvankelijk.

2.3.4. Rechten van verdediging

Verzoeker houdt in het eerste middel voor dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat zich tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat plaatsvond op 19 februari 2018, communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan met de tolk, en dit in zulke mate dat hij de tolk slechts deels begreep, nuances in de vragen miste, geen goed besef had van wat er juist van hem werd verwacht en geen volledige antwoorden kon geven.

Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Aan verzoeker werd tijdens het betreffende onderhoud bij het CGVS bij de aanvang gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden. Verzoeker verklaarde daarbij uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen en er werd hem op het hart gedrukt dat hij het zeker moest melden indien hij iets niet begreep (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 1-2). Even verder gaf hij nogmaals aan dat hij tot daar toe alles goed had begrepen

en dat alles duidelijk was (*ibid.*, p. 3). Verzoeker maakte in de loop van het verdere onderhoud geen melding van concrete problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien bleek tijdens het onderhoud dat de tolk over deze communicatie op diligente wijze waakte aangezien deze wanneer verzoeker te onduidelijk sprak hiervan zelf melding maakte (*ibid.*, p. 12). Bovendien blijkt uit de inhoud van het administratief dossier, dit in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel laat uitschijnen, dat het eerste onderhoud bij het CGVS op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie kunnen worden afgeleid. Dat verzoeker aan het einde van het eerste onderhoud bij het CGVS plots wel gewag maakte van problemen inzake de communicatie, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen (*ibid.*, p. 23). Dit geldt nog des te meer nu hij deze problemen in het geheel niet concretiseerde doch zich ertoe beperkte op algemene wijze te poneren dat hij de tolk niet 100% begreep en dat er communicatieproblemen waren. Hetzelfde geldt voor de opmerking die verzoekers advocaat twee dagen na het eerste onderhoud per mail overmaakte aan het CGVS (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten', nr. 9). Ook verzoekers advocaat beperkte zich er immers toe op louter algemene wijze te poneren dat verzoeker de tolk "*niet steeds verston*d", aangaf dat er communicatieproblemen waren en stelde dat de tolk te stil sprak. Nergens toonde deze advocaat daarbij concreet aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de weergave van verzoekers gezegden of de inhoud van het gehoorverslag van het eerste onderhoud bij het CGVS. Daarenboven werd tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS teruggekomen op het eerste onderhoud. Verzoeker formuleerde daarbij weliswaar een opmerking inzake het incorrect weergeven van een aantal namen tijdens het eerste onderhoud doch gaf vervolgens expliciet aan dat dit alles was en dat hij voor de rest geen opmerkingen of toevoegingen had (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 2). Hoewel hem tijdens het tweede onderhoud desalniettemin werd duidelijk gemaakt dat hij, indien hij nog opmerkingen had over het eerste onderhoud bij het CGVS of over het tweede onderhoud bij het CGVS, dergelijke opmerkingen ook na het tweede onderhoud nog met de hulp van zijn advocaat kon overmaken aan het CGVS (*ibid.*), deed verzoeker dit andermaal niet. Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker zich ook heden beperkt tot het opwerpen van een aantal algemeenheden. Andermaal laat hij na ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn gezegden tijdens het eerste onderhoud verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin toont hij concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van (de motivering van) de bestreden beslissing. Bijgevolg maakt verzoeker de vermeende problemen inzake de vertaling en communicatie niet aannemelijk.

De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.5. Waar verzoeker in het eerste en het derde middel stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Hij zou aldaar hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in 2016 en er hebben gewerkt voor AADA. Ten gevolge van deze werkzaamheden zou hij problemen hebben gekregen met de taliban en zijn land hebben moeten verlaten.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Zoals hierboven, onder punt 2.3.2. reeds werd uiteengezet, behoeven, indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In dit kader merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en blijft afleggen over zijn vermeende beroepsactiviteiten voorafgaand aan zijn zelfverklaarde vertrek uit zijn land van herkomst. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht als volgt gemotiveerd:

“In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel als werknemer van AADA gedurende twee jaar en twee maanden tot aan uw vertrek naar Europa. Ook maakte u niet aannemelijk tot aan uw vertrek in Chaparhar te hebben gewoond. Allereerst moet er worden gewezen op uw zeer summiere kennis van de organisatie waarvoor u twee jaar en twee maanden actief was (CGVS1 p.10). U weet enkel te melden dat AADA medicijnen voorziet aan ziekenhuizen (CGVS1 p.15-16). Meer zelfs, gevraagd of de organisatie nog zaken deed, zegt u zelfs uitsluitend medicijnen (CGVS1 p.15). Nochtans is AADA over heel Afghanistan, maar zeker ook in Nangarhar met allerhande projecten bezig die zich toespitsen op voedselprogramma's, traumabegeleiding, en opleidingen voor vroedvrouwen en verpleegkundigen. Wanneer u zelf ook wordt uitgenodigd te vertellen wat u, behalve koken en leveren van medicijnen, weet over de organisatie waar u toch meer dan twee jaar zou hebben gewerkt, wijst u erop dat u slechts een kok was en dus niet betrokken was bij de activiteiten van de organisatie (CGVS1 p.15-16). Deze redenering kan evenwel niet verklaren waarom u niet meer zou kunnen vertellen over onder meer de opdrachten of activiteiten van uw werkgever (CGVS1 p.10). Ook heeft u er geen idee van waar het hoofdbureau van de organisatie gevestigd was en uitgenodigd wat meer informatie te geven over uw directeur genaamd S. K. (...) kunt u enkel kwijt dat hij niet zo oud was en zijn snor scheerde. Meer informatie blijkt u niet te hebben (CGVS1, p. 16). Van een kok moet zeker niet alle informatie over de organisatie of zijn bazen verwacht worden, toch mag wel aangenomen worden dat u over enige basisinformatie zou beschikken, te meer omdat u er toch meer dan twee jaar heeft gewerkt en deze organisatie de reden is waarom u door de taliban vervolgd wordt in Afghanistan (CGVS1 p.14). Dat u zulke beperkte kennis aan de dag brengt over uw werkgever ondermijnt uw voorgehouden profiel dan ook sterk. Verder is de wijze waarop u aan uw werk als kok voor AADA bent geraakt tevens opmerkelijk. U stelt dat uw moeder aan uw buurman, dokter N. (...), vertelde dat u uw werk in de bouwsector beu was en ze vroeg hem om u te helpen (CGVS1 p.15). Dokter N. (...) vroeg u of u kon koken en u antwoordde positief (CGVS1 p.15), waarna u via N. (...) de job als kok kreeg bij het AADA (CGVS1 p.15; CGVS2, p.7-8). Enige verdere screening, kandidaatstelling of voorgaande procedures waren niet nodig en ook het gegeven dat u nooit eerder als kok had gewerkt vormde schijnbaar geen belet voor uw aanwerving (CGVS1 p.15; CGVS2 p.7). U zegt dat er u geen enkele vraag werd gesteld alvorens u kon begonnen te werken bij AADA (CGVS2 p.7). Dit blijkt ook uit uw verklaring dat u, voordat u aan de slag ging bij de organisatie, geen enkele voorkennis over die organisatie had (CGVS1 p.15). Deze gang van zaken is niet aannemelijk zoals u ze aan het CGVS voorstelt. Dat een dergelijk organisatie zoals het AADA mensen in dienst neemt zonder enige vorm van screening of sollicitatie en louter en alleen op voorstelling van een derde, strookt namelijk niet met de informatie in het dossier. De bij het dossier toegevoegde info toont net aan dat AADA wel degelijk mensen via sollicitatie aanwerft, zelfs koks. Meer zelfs, voor de functie van kok eist de organisatie dat deze een diploma van de twaalfde graad moet hebben, samen met drie jaar relevante ervaring. U bent slechts geschoold tot de tweede graad en kon met enkel ervaring in de bouw geen enkele adelsbrieven neerleggen (CGVS1 p.5 & p.7).

Ook aan uw verklaringen omtrent de documenten, en de documenten zelf, die u voorlegt om uw tewerkstelling bij AADA aan te tonen kan niet worden voorbij gegaan. Het is namelijk merkwaardig dat u amper de reden kent waarom u zo'n appreciatiedocument hebt gekregen (CGVS1 p.20). U weet het gewoonweg niet, geeft u toe, en voegt er heel algemeen aan toe dat iemand zo'n document ontvangt wanneer hij goede prestaties krijgt. Verwacht mag worden dat u meer zou kunnen aanhalen waarom en wanneer u persoonlijk zo'n appreciatiebrieven in handen hebt gekregen. Naast uw summiere kennis over deze documenten, dienen ook heel wat vragen worden gesteld bij de vorm en opmaak van deze documenten. Zo werd één document gedateerd op een ongeldige 31 februari 2015 (zie voorgelegd document nummer 4), en bevatten de documenten ook een aantal spellingsfouten waardoor de authenticiteit van deze documenten danig op de helling komt te staan (zie voorgelegde documenten 2 t/m 5). Zo kan verstaan worden dat een Afghaanse directeur het Engels niet perfect machtig is, toch is het uiterst vreemd dat er ook in de volledige benaming van AADA fouten zijn geslopen. Dat een directeur in zijn officiële brieven niet de correcte benaming gebruikt brengt de authenticiteit van deze documenten in het gedrang.

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u uw profiel als werknemer van AADA niet heeft aangetoond."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er namelijk toe te volharden in zijn eerdere verklaringen en een aantal van deze eerdere verklaringen te herhalen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat verzoeker ook nog andere foutieve en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde werkgever. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij namelijk expliciet aan dat zijn werkgever een "Europees bedrijf", dan wel een "vereniging voor Europeanen" was (adm. doss., stuk 18, vragenlijst, nr. 3.5., en verklaring DVZ, nr. 12). Dit strookt noch met zijn latere verklaring dat het een Afghaanse organisatie was (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 20), noch met de informatie in de map met 'landeninformatie' in het administratief dossier (stuk 17, nr. 2), waaruit blijkt dat AADA een apolitieke, onafhankelijke en nationale non-profit organisatie is die is geregistreerd bij het Afghaanse Ministerie van Economie en die samenwerkt met de Afghaanse overheid.

Dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde en aflegt over de beroepsactiviteiten die hij voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit zijn land van herkomst zou hebben gebezigd in de provincie Nangarhar, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn (recente) verblijf aldaar.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar in Afghanistan tot aan zijn vertrek uit dit land wordt daarenboven ondergraven doordat zijn kennis omtrent de situatie aldaar gedurende de laatste jaren voor dit vertrek aperte lacunes vertoont. Nochtans beweerde verzoeker nooit elders te hebben gewoond dan in het in de voormelde regio gelegen dorp Trely (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 4).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"Zo is het vreemd dat u beweert dat u tijdens het incident waarbij een aanslag in een moskee plaatsvond in Dawlatzai werkte voor de organisatie AADA in Jalalabad en dat het incident een jaar voorafgaand uw vertrek gebeurde (CGVS1 p.9,21). Nochtans vond dit incident volgens de objectieve informatie in het dossier plaats in augustus 2012, terwijl u pas twee jaar en twee maanden vóór uw vertrek begon te werken voor AADA (CGVS1 p.10). Wetende dat u na acht maanden reizen aankwam in België op 25 december 2016, moet u dus ongeveer op 25 april 2016 zijn vertrokken uit Afghanistan. Op die manier is het dan ook niet geloofwaardig dat u op het moment van de aanslag op de moskee te Dawlatzai aan het werk was voor AADA."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij de aanslag op de moskee in Dawlatzai initieel situeerde in het jaar voordat hij vertrok, dat hij aangaf dat hij toen aan het werk was voor de organisatie (AADA), dat hij op kantoor was wanneer de aanslag gebeurde en dat zijn familieleden hem inlichtten over de aanslag wanneer hij thuis was (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 9-10). Wanneer hierop later werd teruggekomen en wanneer er werd gevraagd of hij hiervan zeker was, trachtte hij de vraag eerst te ontwijken, trachtte hij nadien zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen af te zwakken en liet hij uitschijnen zich niet te herinneren of hij op het ogenblik van de aanslag werkte in Jalalabad (*ibid.*, p. 21). Waar verzoeker in het

eerste middel voorhoudt dat dit alles zou berusten op een misverstand en laat uitschijnen dat er twee incidenten zouden zijn geweest, kan zijn betoog niet worden gevolgd. Verzoeker staat dit namelijk op generlei wijze en toont geenszins aan dat er na de aanslag die in 2012 werd gepleegd op deze moskee een aantal jaren later nogmaals een vergelijkbare aanslag zou zijn gepleegd op deze moskee. Nochtans kan worden aangenomen dat over een dergelijke aanslag, gezien ook over de aanslag van 2012 werd bericht in de media, opnieuw zou worden bericht in de media. Bovendien blijkt dat verzoekers verklaringen over zowel de dag van de aanslag als het aantal slachtoffers bij de aanslag waarover hij het had, overeenstemmen met de informatie in de map met 'landeninformatie' in het administratief dossier over de aanslag op de voornoemde moskee in 2012. Aldus kan weldegelijk worden aangenomen dat verzoeker het had over de aanslag in 2012 doch deze geheel foutief situeerde in de tijd en deze ten onrechte situeerde in het jaar voorafgaand aan zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wanneer u de open vraag wordt gesteld of u weet heeft van nog andere dronestrikes tijdens uw verblijf te Chaparhar haalt u een incident aan waarbij tien tot twaalf meisjes door een bom werden opgeblazen toen ze hout verzamelden (CGVS p.21). Dit incident is evenwel ook gedateerd want het gebeurde tevens in 2012. U weet zelf dat dit voorval van lang geleden dateert (CGVS1 p.21). U wordt bijgevolg gevraagd of u iets kan aanbrengen over incidenten die in de twee jaar voor uw vertrek zijn gebeurd (CGVS1 p.21). U antwoordt daarop dat u zich geen hoofdincidenten herinneren, en dat kleine incidenten elke dag gebeuren (CGVS1 p.21). Dit antwoord is opvallend aangezien de bij het dossier toegevoegde informatie aantoont dat er nochtans heel wat droneaanvallen en andere grote incidenten – vaak met de taliban en Daesh in een hoofdrol – gebeurden in die tijdsperiode in uw district. Sterker nog, amper enkele maanden voor uw vertrek werd de politie in uw eigen dorp van Triley nog aangevallen door de taliban. Tot slot heeft u nooit gehoord of er ooit een drone was neergestort in uw regio (CGVS2 p.16). Dit gebeurde wel degelijk in november 2013 en was groot nieuws daar de taliban claimde dat ze het onbemande vliegtuigje eigenhandig hadden neergehaald. U weet wel dat er ooit een helikopter neerstortte nabij een schrijn, maar dat was reeds lang geleden (CGVS2 p.16). Dat u zich dit oude incident eerder herinnert dan het recente en gelijkaardige voorval is opmerkelijk. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat uw ontbrekende en oppervlakkige kennis over de regio van uw verblijf tijdens de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan blijft aanhouden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het om een misverstand zou gaan en dat hem nooit specifiek zou zijn gevraagd naar incidenten met drones, mist kennelijk feitelijke grondslag. Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS werd meermaals en uitdrukkelijk gevraagd naar een in zijn regio neergestorte drone (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 16). Ook eerder, tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS, werd voorts weldegelijk expliciet gevraagd naar andere dronestrikes buiten deze die hij reeds noemde. Verzoeker gaf daarbij aan zich dergelijke dronestrikes niet te herinneren doch zich wel te herinneren dat een lange tijd geleden tien of twaalf meisjes werden opgeblazen met een bom. Wanneer vervolgens werd gevraagd of hij ook iets wist over de nochtans vele zaken die gebeurden gedurende de laatste twee jaren voor zijn vertrek, moest verzoeker het antwoord duidelijk schuldig blijven en kwam hij niet verder dan aan te geven: *“Ik kan mij geen hoofdincidenten herinneren, kleine incidenten gebeuren elke dag”* (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 21). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is dit antwoord gelet op de beschikbare landeninformatie bijzonder frappant.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Deze conclusie wordt bevestigd door uw uiterst merkwaardige verklaringen over de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan. Zo beweert u dat er in uw dorp geen stembureau voorzien was en dat mensen in uw regio niet gingen stemmen uit veiligheidsoverwegingen. Deze verklaringen staan in schril contrast met de informatie in het dossier dat aantoont dat er net in uw eigenste dorp, namelijk in de school van Terelay (Trely), een stembureau voorzien was dat bovendien ook geopend was op de dag van de presidentsverkiezingen. Dat dit u allemaal zou zijn ontgaan, woonachtig in Triley zelf, is weinig geloofwaardig.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich tot een selectieve verwijzing naar een aantal van de door hem afgelegde verklaringen doch gaat voorbij aan het gegeven dat hij zowel tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 19 februari 2018, p. 14) als tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 12) duidelijk aangaf dat het in zijn dorp onmogelijk

was om te gaan stemmen en dat er geen plaats was ingericht waar de mensen konden gaan stemmen. Deze verklaringen zijn, zoals in de bestreden beslissing met recht wordt vastgesteld, in strijd met de informatie in de map met 'landeninformatie' in het administratief dossier, waaruit blijkt dat er in de school in verzoekers dorp weldegelijk een stembureau werd ingericht.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoekers kennis over de taliban en Daesh in Chaparhar de jaren voor zijn vertrek beperkt is:

“U bent uiterst vaag over de opkomst en activiteiten van Daesh in uw eigen district (CGVS1 p.9). Zo kunt u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS zelfs niet consequent bevestigen of Daesh actief was in uw regio of niet (CGVS1 p.9). U haalt aan dat Daesh en de taliban tegen elkaar vochten, terwijl u ook beweert niet te weten of Daesh actief was in uw regio en/of deze groepering er gevestigd was. Frappant genoeg beweert u zelfs dat de taliban en Daesh hetzelfde zijn (CGVS2 p.13). U slaagt er niet in het verschil tussen beide groepen te definiëren, u weet alleen dat ze lange baarden en wapens hebben en dat de ene witte en de andere een zwarte vlag heeft (CGVS1 p.9; CGVS2 p.13). U weet wel dat beide groeperingen veel tegen elkaar vochten (CGVS2 p.13). Wanneer u dan wordt gevraagd naar voorbeelden van incidenten die er tussen de taliban en Daesh gebeurden in uw district toen u er nog woonde, kan u geen enkel aanhalen (CGVS2 p.13). Nochtans toont de objectieve info waarover het CGVS beschikt dat er vele gevechten en incidenten tussen beide groepen plaatsvonden in de periode voor uw vertrek. Zoals gezegd haalt u bovendien zelf ook aan dat ze veel met elkaar vochten (CGVS1 p.9; CGVS2 p.13). In die zin is het niet aannemelijk dat u niets meer over de clashes tussen de taliban en Daesh kan vertellen. Het enige wat u kan bedenken is dat er een zelfmoordaanslag plaatsvond in een moskee te Dawlatzai (CGVS1 p.9). U weet evenwel niet wie er verantwoordelijk was en het is niet duidelijk hoe deze aanslag dan een voorbeeld is van een incident tussen de taliban en Daesh (CGVS1 p.9). Daarenboven dateert het door u beschreven incident van augustus 2012, en wetende dat Daesh pas in het midden van 2014 in Afghanistan opdook is het vreemd dat u dit incident linkt aan Daesh. U kan evenmin voorbeelden aangeven van dorpen die in handen vielen van Daesh (CGVS2 p.14). U spreekt hierbij enkel over een dorp Zgho waar Daesh de macht zou hebben gegrepen, maar de info waarover het CGVS beschikt spreekt over verschillende dorpen van Chaparhar die onder de controle van Daesh kwamen en al dan niet later opnieuw in handen van de taliban vielen. Hierbij aansluitend is het ook opmerkelijk dat u niets heeft gemerkt van een staakt-het-vuren tussen de taliban en Daesh voor uw vertrek (CGVS2 p.14). Nochtans was er ongeveer een half jaar voor uw vertrek een maandlange pauze in de gevechten in uw district. Het mag duidelijk zijn dat uw kennis over beide prominent aanwezige en beruchte groepen in Chaparhar niet die van enig andere Afghaan overtreft. Bijgevolg heeft u opnieuw ernstige twijfels gezaaid over uw vermeende recentelijke verblijf te Chaparhar tot net voor uw vertrek uit Afghanistan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen, doet hij geen afbreuk aan de veelheid aan voormelde, inzake deze en zijn andere verklaringen gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Diezelfde conclusie kan gemaakt worden wanneer u wordt gevraagd wat de mening is van de taliban in Chaparhar wat betreft de cultivatie van papaver (CGVS2 p.8-9). U weet dat de taliban soms de cultivatie van papaver dulden maar soms ook verboden (CGVS2 p.8). Op de vraag waarvan dat dan afhangt moet u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS2 p.8-9). De reden waarom de taliban dat doen is u aanvankelijk ook onbekend, maar na een derde herhaling van de vraag komt u toch tot de vaststelling dat de taliban het als ‘haram’ beschouwen (CGVS2 p.9). Waarom ze niet consequent zijn in hun beleid blijft voor u echter een vraagteken (CGVS2 p.9). Dat u er zulke beperkte informatie over heeft is opmerkelijk daar ongetwijfeld vele mensen en boeren afhankelijk van het populaire gewas dat papaver in uw district is. Het inkomen van deze mensen hangt er immers voor een groot deel van af en wanneer het wordt vernietigd zou dit zeker een grote impact hebben op de mensen en de gemeenschap. Ten slotte valt op dat u ook geen idee heeft van wat de mening van de overheid en Daesh is over de cultivatie van papaver (CGVS2 p.9). U, die heel uw leven in het rurale Chaparhar woonde, die werkzaam was op verschillende plekken in uw regio en die elke week naar de markt in het districtscentrum trok, zou er toch beter van op de hoogte moeten zijn, te meer daar dit beleid een directe en grote invloed heeft op de mensen rondom u (CGVS1 p.4; CGVS2 p.4,11,17).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het gelet op verzoekers geschetste herkomst,

levensloop en activiteiten, geenszins onredelijk was om te verwachten dat verzoeker beter op de hoogte zou zijn omtrent de cultivatie van papaver in zijn onmiddellijke omgeving.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De vaststelling dat u niet eerlijk bent over uw verblijfplaatsen alvorens u uit Afghanistan vertrok wordt verder versterkt door uw antwoorden op de vragen naar prominente figuren in uw district die in de laatste jaren voor uw vertrek aanwezig waren in uw regio. Dat u enkele districtshoofden van Chaparhar correct kunt benoemen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk (CGVS2 p.15,17). Zo weet u niet wie op het moment van uw vertrek het districtshoofd van de taliban van uw district was (CGVS2 p.15). Ook is het opmerkelijk dat u geen info kunt geven over een aanval op Haji Sidiq Dawlatzai toen hij districtshoofd was (CGVS2p.17). Nochtans werd Haji Sidiq in september 2012 getroffen door een bembom. De recente commandanten van de tegen elkaar strijdende partijen van de taliban en Daesh te Chaparhar zijn u evenzeer onbekend. Op de vraag of u commandanten van Daesh kent antwoordt u ontkennend (CGVS2 p.13). Dat blijkt inderdaad het geval te zijn wanneer u verschillende namen van Daesh-commandanten worden opgenoemd. Zo zijn de Daesh-commandanten Mullah Naeem en Sheikh Maqbool, ook gekend als Shahidullah Shahid, u onbekend (CGVS2 p.14-15). U heeft ook geen kennis van Ghulam Farooq of Mir Wais als commandanten van Daesh (CGVS1 p.21-22). Van prominente talibanleden kent u enkele E. (...) die samen met dokter N. (...), F. (...) en nog twee andere talibs werden gedood door een drone (CGVS2 p.13). Er moet echter worden bemerkt dat het tijdstip van dit incident waarbij deze talibs omkwamen reeds dateert van vier à vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS2 p.13). De vaststelling dat u de andere talibancommandanten die u worden voorgelegd, en die in Chaparhar opereerden recentelijk voor uw vertrek, niet herkent bevestigt opnieuw het vermoeden dat u niet eerlijk bent over uw verblijfplaats voor uw komst naar Europa. De namen van de talibancommandanten Adel, Mohammad Hakim, Maulvi Ilham, Jahadyar, Moula Aziz en Selab zijn u allen vreemd (CGVS1 p.10; CGVS2 p.13-16). Hetzelfde geldt voor de befaamde talibanleider Sayed Esmatullah Asem (CGVS2 p.17). Een commandant genaamd Maulvi/Malawi Ismail kent u schijnbaar wel (CGVS2 p.15). U haalt zelfs aan dat u gehoord heeft dat deze persoon zou zijn gedood door een drone naar aanleiding van een ontvoering van een Chinese staatsburger die hij naar het dorp Shraib zou hebben gebracht (CGVS2 p.15). Anderen zouden zijn dood dan weer ontkend hebben, zegt u. Vreemd is echter dat daar uw informatie over deze persoon alsook over de niet zo alledaagse ontvoering stopt. U weet niet wat er met die Chinese burger is gebeurd, wanneer dit is gebeurd en of Ismail bij de taliban of Daesh behoorde (CGVS2 p.15), toch geen onbelangrijke achtergrond informatie indien zo'n geruchten de ronde deden. Bovendien toont informatie in het dossier net aan dat Maulvi/Malawi Ismail gedood werd tijdens een gevecht tussen de taliban en Daesh, en dus allerminst door een drone zoals u beweert.

In het licht van uw verklaringen dat u elke maandag naar de markt in het districtscenter ging en waarbij u dorpen passeerde en dingen te weten kwam is de vaststelling dat u zo slecht bent geïnformeerd des te opvallender (CGVS2 p.4,17). De thema's van Daesh, van de taliban en de daarmee gaande onveiligheid moeten voor u en de andere mensen ongetwijfeld een onderwerp van gesprek zijn geweest. In dit opzicht zou u toch beter geïnformeerd mogen zijn over de incidenten en prominente figuren die uw regio rijk was in de laatste jaren voor uw vertrek uit Chaparhar.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte tracht hij zijn verregaande gebrek aan kennis omtrent de prominente figuren en machtsfactoren in de regio waarin hij tot aan zijn vertrek beweert te hebben verbleven te vergoelijken. Gezien de voormelde informatie essentieel was ter inschatting van zijn eigen veiligheid, gezien hij verklaarde dat hij zich veel verplaatste en werkte in de regio en in acht genomen dat hij wekelijks naar de markt in het districtscentrum ging, dorpen passeerde en dingen te weten kwam, mocht weldegelijk van verzoeker worden verwacht dat hij (veel) beter op de hoogte zou zijn van de voormelde elementen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw oppervlakkige en ontbrekende kennis over belangrijke gebeurtenissen, personen en papavercultivatiebeleid in uw eigen district kunnen het CGVS niet overtuigen van uw recente verblijf in Chaparhar tot voor uw komst naar België. U kreeg tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS (d.d. 2 oktober 2018) de mogelijkheid om zelf informatie aan te brengen om uw verklaarde verblijf aannemelijk te maken. U bleek daar niet toe in staat. U bracht geen enkel nieuw element aan om uw beweringen aan te tonen en bevestigt bovendien nogmaals dat u heel uw leven in Trely heeft gewoond en geen enkele nacht zonder uw familie en buiten uw dorp zou hebben gespendeerd (CGVS2 p.18). U zou als inwoner van Chaparhar die er heel zijn leven doorbracht tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en

die vaak in contact kwam met anderen, meer kennis over uw herkomstregio moeten kunnen aantonen. De vaststelling dat u dit niet kan haalt het geloof in uw verklaarde recente verblijf onderuit."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met het gegeven dat zijn verklaringen omtrent zijn verblijf voorafgaand aan zijn vertrek geloofwaardigheid ontbeerden en wanneer hem alsnog de kans werd geboden om nieuwe en relevante informatie te verstrekken over zijn regio om aan te tonen dat hij daar voorafgaand aan zijn vertrek woonde, voegde hij niets wezenlijk toe. Nogmaals de kans geboden om nieuwe elementen aan te reiken waarmee hij de ambtenaar kon overtuigen dat hij tot aan zijn vertrek in Chaparhar verbleef, stelde verzoeker: *"Ik heb niets meer, ik heb alleen de taskara en ook wat doc die ik van de organisatie kreeg, nu hangt alles van u af"* (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2018, p. 18). Verzoeker bleek aldus niet in staat om op spontane en doorleefde wijze verklaringen af te leggen om zijn verblijf in Chaparhar tot aan zijn vertrek alsnog aannemelijk te maken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf en activiteiten in Chaparhar, in de provincie Nangarhar, gedurende de jaren voorafgaand aan zijn zelfverklaarde vertrek uit Afghanistan.

De door verzoeker neergelegde stukken, opgenomen in de map met 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte motieven, die door verzoeker overigens niet worden betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als het voorgaande.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, werd verzoeker op het gebrek aan geloofwaardigheid inzake zijn herkomst en de op hem rustende medewerkingsplicht reeds herhaaldelijk gewezen bij het CGVS en werd hem uitgebreid de kans geboden om alsnog de waarheid te vertellen. Desalniettemin koos hij ervoor om te volharden in en vast te houden aan zijn kennelijk leugenachtige verklaringen. Ook heden persisteert hij hierin.

Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, (recente) herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in Afghanistan (onder meer de veiligheidssituatie aldaar, de situatie voor (ex-)werknemers van AADA en de situatie voor personen die enige tijd in het Westen hebben verbleven) en zijn hieraan gekoppelde betoog verder niet dienstig en kan hij hiermee niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft wat dit betreft, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Verzoeker doet met zijn verwijzing in het derde middel naar twee arresten van de Raad geen afbreuk aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden recente herkomst uit het district Chaparhar van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN